

เลาดีเซีย - หมายเลขสอง

เขาโปรเตสแตนต์

Jeff Pippenger

2023-08-27

ในการทำความเข้าใจสารซึ่งกำลังถูกเปิดผนึกออกในพระธรรมวิวรณ์นั้น เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องตระหนักถึงรากฐาน การพัฒนา และความสำคัญของการปฏิรูปโปรเตสแตนต์ เส้นสายหลักสามประการภายในประวัติศาสตร์แห่งการปฏิรูปนั้นกล่าวถึงพระคัมภีร์ วิธีวิทยาที่ถูกต้องซึ่งจะต้องใช้ในการศึกษาพระคัมภีร์ และยังคงกล่าวด้วยว่าผู้สื่อสารซึ่งทรงเลือกไว้ตลอดประวัติศาสตร์นั้นเป็นหลักหมายของประวัติศาสตร์นั้น ดังเช่นที่เป็นอยู่เสมอ ซาตานได้พยายามซ่อนพระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์ไว้ด้วยของปลอมหลายฉบับ และเขาได้พยายามซ่อนวิธีวิทยาที่ถูกต้องสำหรับการเข้าใจพระคัมภีร์ไว้ด้วยของปลอมหลายประการ อีกทั้งเขายังได้พยายามซ่อนผู้สื่อสารที่ถูกต้อง (หลักหมาย) ซึ่งถูกยกขึ้นมาตลอดเส้นทางในประวัติศาสตร์นั้นด้วย

“แต่ซาตานมิได้นิ่งเฉย บัดนี้มันพยายามทำสิ่งที่มีมันได้พยายามทำในทุกการเคลื่อนไหวแห่งการปฏิรูปอื่น ๆ คือหลอกหลวงและทำลายประชากร โดยนำของปลอมมาสวมรอยแทนพระราชกิจอันแท้จริง ดังที่มีพระคริสต์เทียมเท็จในคริสตจักรคริสเตียนแห่งศตวรรษที่หนึ่ง ฉันทได้ ก็ได้มีผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จเกิดขึ้นในศตวรรษที่สิบหกฉันทนั้น” The Great Controversy, 186.

ในประวัติศาสตร์ของขบวนการมิลเลอไรต์ตั้งแต่ปี 1840 ถึงปี 1844 สื่อคลุมแห่งโปรเตสแตนต์ (ซึ่งเป็นหนึ่งในเขาทั้งสองของสัตว์ร้ายจากแผ่นดิน ซึ่งก็คือสหรัฐอเมริกา) นั้น แอดเวนติสต์แบบมิลเลอไรต์ได้กลายเป็นเขาแห่งโปรเตสแตนต์ ในเวลาเดียวกัน คริสตจักรทั้งหลายที่ก่อนหน้านี้เคยประกาศตนว่าเป็นโปรเตสแตนต์ ก็ได้กลายเป็นโปรเตสแตนต์ที่เสื่อมทรามไปจากความเชื่อเดิม หรือดังที่พวกมิลเลอไรต์เรียกพวกเขาว่า “บุตรสาวทั้งหลายของโรม” เมื่อพวกโปรเตสแตนต์ปฏิเสชข่าวของทูตสวรรค์องค์แรกในปี 1843 พวกเขา ก็ล้มลง และพวกมิลเลอไรต์ยังคงดำเนินต่อไปโดยถือครองสื่อคลุมแห่งโปรเตสแตนต์ไว้ ประวัติศาสตร์ของขบวนการมิลเลอไรต์เป็นจุดสุดยอดแห่งพระราชกิจของพระเจ้าในการทรงนำ “คริสตจักรของพระองค์ในถิ่นทุรกันดาร” ให้ขึ้นมาสู่ความเข้าใจพระวจนะของพระเจ้าอย่างครบถ้วนสมบูรณ์

การเปิดขึ้นของการพิพากษาไตสวนได้นำการทดสอบเรื่องพระบัญญัติของพระเจ้า

และโดยเฉพาะอย่างยิ่งวันสะบาโตมาให้

การประกาศข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สามจำเป็นต้องมีคริสตจักรที่ยึดถือพระบัญญัติของพระเจ้า

ซึ่งได้ถูกฝังกลบไว้ใต้ธรรมเนียมประเพณีและจารีตของสันตะปาปาในช่วงยุคมืด

พระคริสต์ทรงนำพวกโปรเตสแตนต์มายังประวัติศาสตร์ของช่วงปี ค.ศ. 1840 ถึง 1844

และทรงนำเสนอการทดสอบของเอลียาห์ ซึ่งวิลเลียม มิลเลอร์เป็นผู้ที่ถูกใช้เป็นแบบอย่างเชิงพยากรณ์

และเมื่อพวกโปรเตสแตนต์ปฏิเสชข่าวสารของมิลเลอร์ พวกเขาก็กลับไปสู่กรุงโรม

การทดสอบของข่าวสารทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งตามที่มิลเลอร์ได้ประกาศนั้น

ถูกใช้เอลียาห์บนภูเขาคารเมลเป็นแบบอย่างเชิงพยากรณ์

แล้วเอลียาห์ก็มาหาประชาชนทั้งปวงและกล่าวว่า “ท่านทั้งหลายจะลี้ภัยอยู่ระหว่างสองฝ่ายนี้นานเท่าใด?

ถ้าพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้า ก็จงติดตามพระองค์ไปเถิด; แต่ถ้าพระบาอัลเป็นพระเจ้า

ก็จงติดตามเขาไปเถิด” และประชาชนก็มีได้ตอบท่านสักคำเดียว 1 พงศกษัตริย์ 18:21

ในปี 1840 เมื่อบรรดาโปรเตสแตนต์เผชิญหน้ากับข่าวสารของเอเลียห์ ซึ่งเป็นตัวแทนโดยมิลเลอร์และทูตสวรรค์องค์แรก พวกเขาได้เลือกบาวอัล!

การปฏิรูปศาสนาโปรเตสแตนต์คือการเปิดผนึกความจริงทั้งหลายแห่งพระคัมภีร์ ซึ่งเริ่มต้นด้วย "ดาวประจักษ์" ที่ได้ทรงสัญญาว่าจะประทานให้ในช่วงประวัติศาสตร์ซึ่งคริสตจักรแห่งยาธาธาเป็นตัวแทน การโจมตีพระคัมภีร์โดยตรงได้เริ่มขึ้นหลายศตวรรษก่อนหน้านี้ และถูกนำเสนอไว้อย่างชัดเจนใน The Great Controversy โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประวัติศาสตร์ของชาววาลเดนส์ ในปี 1930 เบนจามิน วิลเคอร์สัน ได้ตีพิมพ์หนังสือ Our Authorized Bible Vindicated

หนังสือเล่มนี้บันทึกสงครามที่กระทำต่อบรรดาต้นฉบับศักดิ์สิทธิ์ดั้งเดิม ซึ่งในที่สุดได้ถูกใช้ในการแปลพระคัมภีร์คิงเจมส์ และต่อบรรดาข้อความปลอมแปลงโดยชาตานานำไป การ ซึ่งได้รับการส่งเสริมมาแล้วและยังคงได้รับการส่งเสริมโดยชาวคาทอลิก โปรเตสแตนต์ผู้ละทิ้งความเชื่อ และแอ็ดเวนติสต์ลาโอดีเซีย สงครามนี้ได้เริ่มต้นขึ้นก่อนหน้าประวัติศาสตร์ของชาววาลเดนส์เป็นอย่างมาก แต่พวกเขาคืออภิมหาสำคัญและสัญลักษณ์ของบรรดาผู้ที่สละชีวิตของตนเพื่อเป็นพยานถึงความสำคัญของต้นฉบับ ที่ถูกต้อง ซึ่งในที่สุดได้ถูกแปลเป็นพระคัมภีร์คิงเจมส์ ค.ศ. 1611

การจัดทำพระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์ในปี ค.ศ. 1611 ได้ดำเนินผ่านกระบวนการแปลที่เฉพาะเจาะจงอย่างยิ่ง กระบวนการแปลและการตีพิมพ์พระคัมภีร์นั้นสำเร็จลุล่วงผ่านขั้นตอนการจัดทำเจ็ดขั้น อีกทั้งยังใช้เวลาสำเร็จเจ็ดปี และเจ็ดปีตามพระคัมภีร์มีจำนวนสองพันห้าร้อยยี่สิบวัน นั้นยอมเป็นจำนวนวันเชิงพยากรณ์เดียวกันกับที่พระเยซูทรงยืนยันพันธสัญญากับคนเป็นอันมาก เพื่อให้คำพยากรณ์ในดาเนียลบทที่เก้าสำเร็จ ในท่ามกลางสัปดาห์อันศักดิ์สิทธิ์นั้น พระคริสต์ทรงถูกตรึงกางเขน และแน่นอนว่าพระคริสต์ผู้ทรงถูกตรึงกางเขนนั้นคือศูนย์กลางของพระคัมภีร์ ขั้นตอนทั้งเจ็ดในการจัดทำพระวจนะอันบริสุทธิ์ของพระเจ้านั้นมีดังต่อไปนี้

1. การแปลขั้นต้นโดยปัจเจกบุคคล: มีผู้แปลประมาณ 50 คนถูกแบ่งออกเป็นคณะกรรมการหกคณะ โดยแต่ละคณะรับผิดชอบพระคัมภีร์คนละส่วน บุคคลเหล่านี้ทำงานแปลจากภาษาต้นฉบับ (ภาษาฮีบรู ภาษาอราเมอิก และภาษากรีก) เป็นภาษาอังกฤษ
2. การทบทวนโดยคณะกรรมการ: หลังจากทีคณะกรรมการแต่ละคณะได้แปลเนื้อหาในส่วนของตนเสร็จสิ้นแล้ว งานดังกล่าวได้รับการทบทวนโดยสมาชิกของคณะกรรมการนั่นเอง ทั้งนี้เพื่อเปิดโอกาสให้มีการร่วมกันให้ข้อเสนอแนะและแก้ไขข้อผิดพลาดต่าง ๆ
3. การพิจารณาทบทวนโดยคณะกรรมการกลาง: จากนั้นคำแปลของคณะกรรมการแต่ละชุดได้ถูกเสนอต่อคณะนักวิชาการกลุ่มใหญ่กว่า ซึ่งเรียกว่า "คณะกรรมการกลาง" คณะกรรมการนี้ประกอบด้วยผู้แทนจากคณะกรรมการแปลทั้งหมด พวกเขาได้ตรวจทานงานทั้งหมด โดยเปรียบเทียบและทำให้คำแปลจากคณะกรรมการต่าง ๆ สอดคล้องกัน
4. การทบทวนและการแก้ไขเพิ่มเติม: ฉบับแก้ไขของคณะกรรมการกลางได้ถูกส่งกลับไปยังคณะกรรมการแต่ละคณะเพื่อการทบทวนและปรับปรุงให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น กระบวนการที่ดำเนินซ้ำเป็นลำดับนี้ช่วยให้มั่นใจได้ว่าคำแปลมีความสอดคล้องและถูกต้องแม่นยำ
5. การทบทวนและการอนุมัติขั้นสุดท้าย: เมื่อคณะกรรมการแต่ละชุดได้ดำเนินการแก้ไขของตนเสร็จสิ้นแล้ว ร่างฉบับสุดท้ายจึงถูกเสนอต่อคณะกรรมการกลางเพื่อการทบทวนและการอนุมัติขั้นสุดท้าย
6. การรับรองจากพระมหากษัตริย์และการตีพิมพ์: จากนั้นคำแปลที่ได้รับการเห็นชอบได้ถูกนำเสนอขึ้นทูลถวายแด่พระเจ้าเจมส์ที่ 1

เพื่อทรงมีพระราชวินิจฉัยเห็นชอบ.

7. เมื่อพระองค์ได้ทรงพระราชทานความเห็นชอบแล้ว คำแปลดังกล่าวจึงได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่ในปี ค.ศ. 1611 ในฐานะพระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์ (Authorized Version)

พระวาทะของพระยาห์เวห์เป็นพระวาทะอันบริสุทธิ์ ดุลเงินที่หลอมในเตาดิน อันถูกชำระให้บริสุทธิ์เจ็ดครั้ง พระองค์จะทรงรักษาพระวาทะเหล่านั้นไว้ ข้าแต่พระยาห์เวห์ พระองค์จะทรงพิทักษ์รักษาพระวาทะเหล่านั้นให้พ้นจากชั่วอายุนี้เป็นนิตย์ สดุดี 12:6, 7

ในการสงครามของชาติตามต่อพระวาทะของพระเจ้า และต่อหลักหมุดหมายที่เป็นตัวแทนโดยบรรดาผู้สื่อสารต่าง ๆ แห่งประวัติศาสตร์ที่กำลังคลี่คลายนั้น ตลอดจนต่อระเบียบวิธีอันถูกต้องซึ่งต้องใช้ในการแบ่งแยกพระวาทะของพระองค์อย่างเที่ยงตรงนั้น พระคัมภีร์คิงเจมส์ ค.ศ. 1611 เป็นหลักหมุดหมายหนึ่งที่ได้รับการระบุไว้อย่างเฉพาะเจาะจงในสดุดีบทที่ 12 พระคัมภีร์ปลอมแปลงทั้งหลายซึ่งถูกจัดทำขึ้นจากต้นฉบับคาทอลิกที่เสื่อมทรามนั้น ไม่มีฉบับใดตรงตามเกณฑ์ของสดุดีบทที่ 12 กระบวนการชำระให้บริสุทธิ์ซึ่งดำเนินไปเจ็ดชั้น และช่วงเวลาสองพันห้าร้อยยี่สิบวัน ชี้ให้เห็นว่าพระคัมภีร์คิงเจมส์คือ "ถ้อยคำอันบริสุทธิ์" ของพระเจ้า พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะทรงรักษาพระคัมภีร์คิงเจมส์ไว้เป็นพระวาทะอันบริสุทธิ์ของพระองค์ตลอดไป และด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงทรงสัญญาว่าจะทรงชำระไว้ซึ่งระเบียบวิธีแบบ "ประวัตินิยม" ที่บรรดานักปฏิรูปโปรเตสแตนต์ได้ใช้ รวมทั้งวิลเลียม มิลเลอร์ด้วย

ในคริสต์ศตวรรษที่สิบสี่ จอห์น ไวลลิฟฟ์ ผู้ซึ่งในหนังสือ The Great Controversy ได้รับการระบุว่าเป็น "ดาวรุ่งแห่งการปฏิรูปศาสนา" ถูกพระเจ้าใช้ให้แปลพระคัมภีร์เป็นภาษาที่แม้แต่สามัญชนก็สามารถเข้าใจได้ เขาคือผู้สื่อสารที่เป็นเครื่องหมายบอกทางแห่งการเริ่มต้นของการปฏิรูปศาสนาฝ่ายโปรเตสแตนต์

"ขบวนการอันยิ่งใหญ่ที่ไวลลิฟฟ์ได้ริเริ่มขึ้น ซึ่งจะปลดปล่อยมโนธรรมและปัญญา และทำให้บรรดาประชาชาติที่ถูกผูกมัดไว้กับราชรถแห่งชัยชนะของกรุงโรมมาเนิ่นนานได้รับอิสรภาพนั้นมีต้นธารอยู่ในพระคัมภีร์ ณ ที่นี้เองคือแหล่งกำเนิดของธารแห่งพระพรนั้น ซึ่งดั่งดั่งน้ำแห่งชีวิต ได้ไหลผ่านยุคสมัยมาตั้งแต่คริสต์ศตวรรษที่สิบสี่ ไวลลิฟฟ์ยอมรับพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ด้วยความเชื่ออันปราศจากข้อกังขาว่าเป็นการสำแดงพระประสงค์ของพระเจ้าโดยการดลใจ และเป็นหลักเกณฑ์อันเพียงพอสำหรับความเชื่อและการดำเนินชีวิต เขาได้รับการอบรมมาให้ถือว่าคริสตจักรแห่งกรุงโรมเป็นสิทธิอำนาจจากพระเจ้าอันปราศจากความผิดพลาด และให้ยอมรับคำสอนกับธรรมเนียมปฏิบัติที่สืบทอดมันคงมาหนึ่งพันปีด้วยความเคารพเชื่อฟังโดยปราศจากคำถาม แต่เขาได้เห็นจากสิ่งทั้งปวงเหล่านี้เพื่อสดับฟังพระวาทะบริสุทธิ์ของพระเจ้า นี่คือสิทธิอำนาจที่เขาเร่งเร้าให้ประชาชนยอมรับ แทนที่คริสตจักรจะกล่าวผ่านทางสันตะปาปา เขาประกาศว่าสิทธิอำนาจที่แท้จริงเพียงประการเดียวคือพระสุรเสียงของพระเจ้าซึ่งตรัสผ่านทางพระวาทะของพระองค์ และเขายังสั่งสอนไม่เพียงว่าพระคัมภีร์เป็นการสำแดงพระประสงค์ของพระเจ้าอย่างสมบูรณ์เท่านั้น แต่ยังสอนด้วยว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นผู้ทรงอธิบายพระคัมภีร์แต่ผู้เดียว และมนุษย์ทุกคนพึงเรียนรู้หน้าที่ของตนเองจากการศึกษาคำสอนในพระคัมภีร์ ดังนั้นเขาจึงหันความคิดของมนุษย์ทั้งหลายจากสันตะปาปาและคริสตจักรแห่งกรุงโรม ไปสู่พระวาทะของพระเจ้า"

"ไวลลิฟฟ์เป็นคนหนึ่งในบรรดานักปฏิรูปที่ยิ่งใหญ่ที่สุด มีน้อยคนในบรรดาผู้ที่มาภายหลังเขาที่จะทัดเทียมเขาได้ ทั้งในความกว้างขวางแห่งสติปัญญา ความชัดเจนแห่งความคิด ความมั่นคงในการยึดถือความจริง และความกล้าหาญในการปกป้องความจริงนั้น ความบริสุทธิ์แห่งชีวิต ความเพียรพยายามไม่รู้เหน็ดเหนื่อยในการศึกษาและในการงาน ความซื่อสัตย์เที่ยงธรรมที่มีอาจเชื่อได้ และความรักกับความซื่อสัตย์ในพันธกิจของเขาอันเป็นอย่างพระคริสต์

ส่วนเป็นลักษณะเด่นของผู้แรกเริ่มในบรรดานักปฏิรูปทั้งหลาย ทั้งนี้ แม้ท่ามกลางความมืดมนทางปัญญาและความเสื่อมทรามทางศีลธรรมแห่งยุคสมัยที่เขาได้ก้าวออกมาจากนั้น”

“อุปนิสัยของไวคลิฟฟ์เป็นพยานถึงฤทธิ์อำนาจแห่งพระคัมภีร์บริสุทธิในการอบรมและเปลี่ยนแปลงชีวิตพระคัมภีร์นั่นเองที่ทำให้เขาเป็นอย่างไรที่เขาเป็น ความพยายามที่จะเข้าใจความจริงยิ่งใหญ่แห่งการทรงสำแดงนั้น ย่อมนำความสดชื่นและพลังมาสู่บรรดาความสามารถหังปวงของมนุษย์ มันขยายความคิด ทำให้การหยั่งรู้เฉียบคม และทำให้การวินิจฉัยสูงงอม การศึกษาพระคัมภีร์จะยกระดับทุกความคิด ความรู้สึก และความใฝ่ปรารถนาอย่างที่ไม่มีการศึกษาอื่นใดจะทำได้ มันก่อให้เกิดความมั่นคงในจุดมุ่งหมาย ความอดทน ความกล้าหาญ และความทรหด มันขัดเกลาอุปนิสัยและชำระจิตวิญญาณให้บริสุทธิ์ การศึกษาพระคัมภีร์ด้วยความจริงจังและด้วยความเคารพ ชิงนำความคิดของผู้ศึกษาเข้าสู่การสัมผัสโดยตรงกับพระปัญญาอันไม่มีที่สิ้นสุด ย่อมมอบให้แก่โลกซึ่งมนุษย์ที่มีสติปัญญาแข็งแกร่งและปราดเปรียวยิ่งกว่าเดิม ตลอดจนมีหลักธรรมอันสูงส่งยิ่งกว่า ที่เคยเป็นผลมาจากการฝึกฝนอันอดเยี่ยมที่สุดซึ่งปรัชญามนุษย์สามารถจัดหาให้ได้ ‘การเปิดพระวจนะของพระองค์’ ผู้ประพันธ์สดุดีกล่าวไว้ ‘ให้ความสว่าง และให้ความเข้าใจแก่คนรู้น้อย’ สดุดี 119:130” สงครามแห่งประวัติศาสตร์, 93, 94.

ต่อจากคำพยานเกี่ยวกับ John Wycliffe ใน The Great Controversy ชิสเตอร์ไวท์ได้ให้รายชื่อของนักปฏิรูปผู้สืบทอด (หมดหมาย) ซึ่งในที่สุดนำไปถึงนักปฏิรูป John Knox เธอชี้ให้เห็นถึงคำถามสำคัญข้อหนึ่งที่ Mary ราชีนีแห่งสกอตแลนด์ทรงมีต่อ John Knox.

“จอห์น น็อกซ์ได้เห็นเหือกจากจาริตประเพณีและลัทธิเร้นลับของคริสตจักร เพื่อหลอเลียงตนด้วยความจริงแห่งพระวจนะของพระเจ้า และคำสั่งสอนของวิฆารตได้ยืนยันความแน่วแน่ของเขาที่จะละทิ้งความเป็นหนึ่งเดียวกับโรม และเข้าร่วมกับบรรดานักปฏิรูปที่ถูกข่มเหง....”

“เมื่อถูกนำมาเผชิญพระพักตร์พระราชินีแห่งสกอตแลนด์ ต่อพระพักตร์ผู้ซึ่งความกระตือรือร้นของผู้นำฝ่ายโปรเตสแตนต์หลายคนได้อ่อนถอยลงนั้น จอห์น น็อกซ์ได้เป็นพยานยืนยันเพื่อความจริงอย่างมั่นคงไม่หวั่นไหว เขามีอาจถูกขังด้วยคำประจบเอาใจ และมีได้ครั้นคร้ามต่อคำขู่ พระราชินีทรงกล่าวหาเขาว่าเป็นคนนอกกรีต โดยทรงประกาศว่าเขาได้สอนประชาชนให้รับนับถือศาสนาที่รัฐห้ามไว้ และด้วยเหตุนี้จึงได้ล่วงละเมิดพระบัญชาของพระเจ้าซึ่งกำชับให้ไพร่ฟ้าปฏิบัติตามเจ้านายของตน น็อกซ์ตอบอย่างหนักแน่นว่า:— ‘ศาสนาที่ขอบธรรมนั้น มิได้รับทั้งกำเนิดและสิทธิอำนาจจากบรรดาเจ้าผู้ครองนคร หากแต่มาจากพระเจ้านิรันดรแต่ผู้เดียว ฉะนั้น ไพร่ฟ้าก็มีได้มีพันธะที่จะต้องกำหนดศาสนาของตนตามธรรมเนียมของบรรดาเจ้านายของตน ฉะนั้น เพราะบ่อยครั้งที่บรรดาเจ้าผู้ครองนครนั้น ในบรรดามนุษย์หังปวง กลับเป็นผู้ที่เขลาต่อศาสนาอันแท้จริงของพระเจ้ามากที่สุด หากเชื้อสายทั้งสิ้นของอับราฮัมได้ถือศาสนาของฟาโรห์ ซึ่งเป็นผู้ปกครองที่พวกเขาอยู่ใต้บังคับมานานแล้วนั้น ข้าพเจ้าขอทูลถามพระองค์เพคะว่า ในโลกนี้จะมีศาสนาใดเหลืออยู่เล่า? และหากคนทั้งหลายในสมัยของอัครทูตได้ถือศาสนาของจักรพรรดิโรมันทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอทูลถามพระองค์เพคะว่า บัดนี้บนแผ่นดินโลกจะมีศาสนาใดเหลืออยู่เล่า? ... ฉะนั้น พระองค์จะทรงเห็นได้ว่า ไพร่ฟ้ามิได้มีพันธะที่จะต้องถือศาสนาตามเจ้านายของตน

แม้ว่าพวกเขาจะถูกบัญชาให้ถวายความเคารพแก่เจ้านายเหล่านั้นก็ตาม”

“แมร์ตรัสว่า ‘ท่านตีความพระคัมภีร์ไปทางหนึ่ง และพวกเขา [บรรดาครูฝ่ายโรมัน] ก็ตีความไปอีกทางหนึ่ง ข้าพเจ้าควรจะเชื่อผู้ใด และผู้ใดจะเป็นผู้ตัดสิน?’”

“ท่านทั้งหลายจงเชื่อพระเจ้า ผู้ตรัสไว้อย่างแจ่มชัดในพระวจนะของพระองค์” นักปฏิรูปผู้นั้นตอบว่า ‘และนอกเหนือไปกว่าที่พระวจนะทรงสอนไว้นั้น ท่านทั้งหลายอย่าได้เชื่อไม่ว่าผู้หนึ่งหรือผู้หนึ่ง พระวจนะของพระเจ้านั้นชัดแจ้งในตัวเอง และหากในข้อใดที่หนึ่งมีข้อความคลุมเครือ พระวิญาณบรรณบริสุทธิผู้ซึ่งไม่เคยขัดแย้งกับพระองค์เอง ย่อมทรงอธิบายข้อความนั้นให้กระจ่างยิ่งขึ้นในที่อื่น ๆ เพื่อว่าจะไม่เหลือความสงสัยใด ๆ เว้นแต่ในหมู่ผู้ที่ติดค้างอยู่ในความไม่รู้เท่านั้น’ เหล่านี้คือความจริงทั้งหลายที่นักปฏิรูปผู้ปราศจากความหวาดกลัวได้กล่าวต่อพระภรรณขององค์กษัตริย์ โดยยอมเสี่ยงชีวิตของตน และด้วยความกล้าหาญอันไม่ครั้นคร้ามเช่นเดียวกันนั้น เขายังคงยึดมั่นในจุดมุ่งหมายของตน อธิษฐานและต่อสู้ในศึกสงครามขององค์พระผู้เป็นเจ้า จนกระทั่งสกอตแลนด์เป็นอิสระจากอำนาจของสันตะปาปา” The Great Controversy, 250, 251.

ปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักปฏิรูปกับพระราชินีเน้นให้เห็นสายประการที่สามในประวัติศาสตร์การปฏิรูป ซึ่งชี้ให้เห็นความพยายามของชาตानในการปลอมเลียนพระคัมภีร์ นักปฏิรูป และระเบียบวิธีแห่งการศึกษาพระคัมภีร์ คำตอบของยอห์นต่อพระราชินีคือ ระเบียบวิธีที่ถูกต้องคือ “ลัทธิประวัติศาสตร์นิยม” ซึ่งตั้งอยู่บนหลักที่ว่า แนวเส้นหนึ่งของประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ได้รับการอธิบายโดยพระวิญาณบรรณบริสุทธิผ่านอีกแนวเส้นหนึ่งของประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์.

ความสว่างได้ถูกเปิดออกท่ามกลางความมืดแล้ว Wycliffe

และบรรดานักปฏิรูปยุคแรกตลอดเรื่อยมาจนถึงประวัติศาสตร์ของขบวนการ Millerite

ได้ใช้วิธีการศึกษาพระคัมภีร์ที่เรียกว่า “historicism”

ประวัติความเป็นมาของวิธีการศึกษาพระคัมภีร์ตามแนวพระคัมภีร์นี้มักถูกมองข้ามไป

แต่เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องตระหนัก

หากผู้ใดจะมองเห็นนัยสำคัญของกฎเกณฑ์แห่งการตีความคำพยากรณ์ที่ Miller และต่อมาคือ Future for America ได้นำมาใช้จริง ๆ

มีเพียงสองคริสตจักรเท่านั้นที่ซิสเตอร์ไวท์ระบุว่าประชากรที่พระเจ้าทรงตั้งนามไว้ ได้แก่ อิสราเอลโบราณ และคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอดเวนติส.

“เหตุผลทั้งหลายที่ทำให้เราได้รับการเรียกขานว่าเป็นประชากรของพระเจ้า ควรถูกกล่าวซ้ำแล้วซ้ำอีก เฉลยธรรมบัญญัติ 4:1-13” Manuscript Releases, เล่ม 8, 426.

“คริสตจักรของอัครทูต” และคริสตจักรในถิ่นทุรกันดารระหว่างยุคมืดแห่งอำนาจพระสันตะปาปา

มิได้เคยถูกเรียกว่าเป็นประชากรที่ทรงให้พระนามของพระเจ้าแก่เขา เพราะคำนี้ (ซึ่งมีความหมายว่า ได้รับการตั้งชื่อ)

หมายถึงคริสตจักรที่ได้รับมอบความรับผิดชอบให้เป็นผู้พิทักษ์รักษาพระราชบัญญัติของพระเจ้า

และพร้อมกับลัทธิแอดเวนติส พวกเขาจะต้องเป็นผู้พิทักษ์รักษาความจริงฝ่ายพยากรณ์ของพระเจ้าด้วย.

“พระเจ้าทรงทรงเรียกคริสตจักรของพระองค์ในยุคนี้ ดังที่พระองค์ทรงเรียกอิสราเอลในสมัยโบราณ

ให้ยื่นหยัดเป็นความสว่างในโลก ด้วยคมมืดอันทรงฤทธิ์แห่งความจริง คือข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่ง องค์ที่สอง และองค์ที่สาม พระองค์ได้ทรงแยกพวกเขาออกจากคริสตจักรทั้งหลายและจากโลก

เพื่อทรงนำพวกเขาเข้าสู่ความใกล้ชิดอันศักดิ์สิทธิ์กับพระองค์เอง

พระองค์ได้ทรงตั้งพวกเขาให้เป็นผู้พิทักษ์รักษาพระราชบัญญัติของพระองค์

และได้ทรงมอบความจริงอันยิ่งใหญ่แห่งคำพยากรณ์สำหรับกาลเวลานี้ไว้แก่พวกเขา เช่นเดียวกับพระวจนะอันศักดิ์สิทธิ์ที่ได้ทรงมอบไว้แก่อิสราเอลโบราณ สิ่งเหล่านี้เป็นความไว้วางใจอันศักดิ์สิทธิ์ที่จะต้องประกาศแก่โลก ทูตสวรรค์ทั้งสามในวิวรณ์ 14 เป็นภาพแทนของประชากรผู้ยอมรับความสว่างแห่งข่าวสารของพระเจ้า และออกไปในฐานะผู้แทนของพระองค์เพื่อเปล่งเสียงคำเตือนให้ก้องไปทั่วทุกสารทิศของแผ่นดินโลก” Testimonies, volume 5, 455.

วิลเลียม มิลเลอร์เป็นผู้สื่อสารที่ทรงเลือกไว้เพื่อเปิดเผยความจริงแห่งคำพยากรณ์ของพระเจ้า และเมื่อความจริงเหล่านั้นได้นำชนชาติหนึ่งไปสู่ประตูที่เปิดอยู่ของอภิสุทธิสถานในปี 1844 พระเจ้าจึงทรงเปิดเผยพระราชบัญญัติของพระเจ้า ไวลีฟฟ์เป็นหมุดหมายในการเปิดพระคัมภีร์และก่อให้เกิดจุดเริ่มต้นของการปฏิรูปโปรเตสแตนต์ แต่เขาก็เป็นหมุดหมายแห่งพระราชกิจของพระเจ้าในการสถาปนา “ความจริงอันยิ่งใหญ่แห่งคำพยากรณ์” ด้วย จอห์น ไวลีฟฟ์คือดาวรุ่งที่ได้รับความระบุนไว้ในประวัติศาสตร์แห่งการปกครองของสันตะปาปาตลอดหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปี งานของเขาเริ่มขึ้นในคริสต์ศตวรรษที่สิบสี่ แล้วต่อมาในคริสต์ศตวรรษที่สิบเจ็ด หมุดหมายอีกประการหนึ่งของเส้นคำพยากรณ์นั้นคือการจัดทำพระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์ในปี 1611 บนเส้นนั้น ในที่สุดเราก็มาถึงหมุดหมายแห่งกฎเกณฑ์ของมิลเลอร์ในการตีความคำพยากรณ์ มิลเลอร์เป็นหมุดหมายในเส้นแห่งความจริงนั้น และกฎเกณฑ์ของเขาก็เป็นเช่นกัน กฎเกณฑ์ของเขาเป็นพยานถึงหมุดหมายหนึ่ง ณ ปลายสุดของแอ็ดเวนติสม์ ซึ่งเป็นตัวแทนโดยการตีพิมพ์ Prophetic Keys

หากเราไม่เข้าใจว่ากฎเกณฑ์ของมิลเลอร์เป็นหมายสำคัญหนึ่งในแนวประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ ซึ่งเป็นตัวแทนของงานในการธำรงรักษาข้อความดั้งเดิมและถูกต้องของพระคัมภีร์ และยังเป็นตัวแทนของงานแห่งการเปิดเผยความเข้าใจอันแท้จริงของพระคัมภีร์ด้วย ซึ่งจำเป็นต้องอาศัยการที่พวกเขาได้รับการทรงนำให้เข้าใจและใช้ระเบียบวิธีการศึกษาอันศักดิ์สิทธิ์ที่เรียกว่า “historicism” แล้ว เราก็ขาดข้อมูลที่จำเป็นสำหรับการตระหนักถึงความจริงเชิงพยากรณ์ซึ่งสัมพันธ์กับงานแห่งการประกาศและธำรงรักษาแสงสว่างของทูตสวรรค์องค์ที่สามในตอนปลายของขบวนการแอ็ดเวนติสม์ เพราะเหตุนี้ จึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะสำรวจแนวประวัติศาสตร์นั้นโดยสังเขปเล็กน้อย.

คำนิยามแท้จริงเพียงประการเดียวของคำว่า “โปรเตสแตนต์” คือการคัดค้านโรม หากคริสตจักรใดเลิกคัดค้านโรม คริสตจักรนั้นก็ไม่ใช่โปรเตสแตนต์อีกต่อไป และย่อมกลายเป็นธิดาของโรม ดังเช่นบรรดาโปรเตสแตนต์ที่ปฏิเสธข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่ง ความเข้าใจสำคัญยิ่งซึ่งได้กลายเป็น “คำขวัญ” ของโปรเตสแตนต์ที่ออกมาจากคริสตจักรคาทอลิกคือ “พระคัมภีร์ และพระคัมภีร์เท่านั้น” กระนั้น ประวัติศาสตร์ก็เป็นพยานถึงข้อเท็จจริงที่ว่า พระคัมภีร์จำเป็นต้องถูกแบ่งแยกอย่างถูกต้อง.

จงขยันหมั่นเพียรเพื่อสาแดงตนว่าเป็นที่ขอบพระทัยพระเจ้า เป็นคนงานที่ไม่จำเป็นต้องล้าชรา แบ่งแยกพระวจนะแห่งความจริงได้อย่างถูกต้อง แต่จงหลีกเลี่ยงถ้อยคำหยาบช้าและไร้สาระ เพราะสิ่งเหล่านี้จะยิ่งทวีขึ้นไปสู่ความอธรรมมากยิ่งขึ้น 2 Timothy 2:15, 16

วิธีการศึกษาพระคัมภีร์ที่พวกเขาโปรเตสแตนต์ได้รับการทรงนำให้ใช้ในการพยายามแบ่งแยกพระวจนะแห่งความจริงอย่างถูกต้องนั้น คือ “ลัทธิประวัติศาสตร์นิยม”

วิธีการนั้นเป็นเป้าหมายที่เฉพาะเจาะจงและสำคัญยิ่งสำหรับชาตานั้นที่จะโจมตี และเขาก็ได้โจมตีจริง ๆ

“เราควรทราบด้วยตนเองว่า อะไรคือสิ่งที่ประกอบขึ้นเป็นคริสต์ศาสนา อะไรคือความจริง อะไรคือความเชื่อที่เราได้รับไว้ และอะไรคือกฎเกณฑ์แห่งพระคัมภีร์—กฎเกณฑ์ที่ประทานแก่เราโดยสิทธิอำนาจสูงสุด” The 1888

Materials, 403.

การบ่อนทำลายระเบียบวิธีตามพระคัมภีร์ที่พวกปฏิรูปใช้สืบทอดกันมาจนถึงและรวมถึงวิลเลียม มิลเลอร์ ได้รับการชี้แจงโดยเฉพาะว่าเริ่มต้นขึ้นในศตวรรษที่สิบห้ากับนักปราชญ์เยซุอิตผู้หนึ่งนามว่า ฟรันซิสโก ริเบรา (1537–1591) ผู้ซึ่งได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้ทำให้แนวการตีความแบบอนาคตนิยมแพร่หลาย เขาได้เขียนคำอธิบายในหนังสือวิวรรณ์ซึ่งเสนอการตีความคำพยากรณ์ในเชิงอนาคต โดยแยกคำพยากรณ์เหล่านั้นออกจากบริบททางประวัติศาสตร์ ริเบราได้ประดิษฐ์ระเบียบวิธีนี้ขึ้นเพื่อจุดประสงค์ในการต่อต้านความจริงซึ่งระเบียบวิธีแบบประวัติศาสตร์นิยมก่อให้เกิดอยู่เสมอ ความจริงนั้นคือว่า สมเด็จพระสันตะปาปาแห่งกรุงโรมคือปฏิบัติพระคริสต์ตามคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์

ในศตวรรษที่สิบเจ็ดและสิบแปด มีหลักฐานยืนยันได้ว่าโปรเตสแตนต์ตระหนักดีว่าระเบียบวิธีอันเป็นเท็จของริเบราเป็นสิ่งที่มาจากซาตานและปราศจากความน่าเชื่อถือ

บรรดาโปรเตสแตนต์ในประวัติศาสตร์ช่วงนั้นได้เขียนหนังสือและแผ่นพับเพื่อต่อต้าน

“ถ้อยคำอันลามกและไร้สาระ” ของนักวิชาการเยซุอิตผู้นั้น แต่ในปี 1909

ม้าโธรจันเล่มนั้นคือพระคัมภีร์อ้างอิงสโคฟิลด์ (Scofield Reference Bible) ได้รับการตีพิมพ์ และชื่ออ้างอิงที่แทรกไว้ในเชิงอรรถของพระคัมภีร์นั้นมีพื้นฐานอยู่บนคำสอนของริเบราและเยซุอิตอีกผู้หนึ่งชื่อมานูเอล ลากุนซา (1731–1801) ลากุนซาเขียนโดยใช้นามปากกาว่า ฮาน โฆซาฟิต เบน-เอสรา และตีพิมพ์หนังสือชื่อ การเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ในสง่าราศีและพระบารมี ดังเช่นริเบราท่อนหน้าเขา หนังสือเล่มนั้นเป็นการโจมตีโดยตรงต่อการสำเร็จเป็นจริงของคำพยากรณ์ในพระธรรมวิวรรณ์

ซาตานรู้ว่าชาวสารที่มันจำเป็นต้องปกคลุมให้พรมัวด้วยความสับสนคือชาวสารคำเตือนสุดท้ายซึ่งมาจากพระธรรมวิวรรณ์ การผนวกถ้อยคำลบลู่และถ้อยคำไร้สาระของบาทหลวงเยซุอิตสองคนนั้นไว้ในเชิงอรรถภายใน Scofield Reference Bible

ได้เปิดทางให้ซาตานชักนำโปรเตสแตนต์ที่เสื่อมถอยให้ยอมรับระเบียบวิธีแบบเยซุอิต

อันเป็นเหตุให้พวกเขาผิดบอดต่อความจริง

ซาตานได้บรรลุผลนั้นโดยการนำเสนอแบบจำลองคำพยากรณ์คาทอลิกหลายรูปแบบ

ซึ่งขจัดความเป็นไปได้ที่จะระบุได้อย่างชัดเจนว่าใครคือปฏิบัติพระคริสต์ในคำพยากรณ์ของพระคัมภีร์

นี่มิใช่การล่อลวงที่ยากสำหรับซาตาน

เพราะพวกโปรเตสแตนต์ได้หวนกลับไปสู่คริสตจักรโรมันแล้วด้วยการปฏิเสธข่าวสารของมิลเลอร์ในปี 1843.

ตลอดหลายปีที่ผ่านมา

ได้มีการตีพิมพ์หนังสือและบทความหลายเล่มที่บันทึกการโจมตีของซาตานต่อพระคัมภีร์

ซึ่งเริ่มขึ้นในช่วงสองสามศตวรรษแรกหลังจากที่พระคริสต์ทรงถูกตรึงกางเขน

การโจมตีนั้นได้ดำเนินมาถึงจุดที่มีการนำต้นฉบับปลอมเข้ามา เพื่อผลิตพระคัมภีร์ปลอม

ซาตานยังได้โจมตีบรรดานักปฏิรูปซึ่งได้รับการยกขึ้นเพื่ออ้างพระวาระของพระเจ้าไว้

ทั้งในขณะที่พวกเขายังมีชีวิตอยู่ และแม้หลังจากที่นักปฏิรูปเหล่านั้นถึงแก่ความตายแล้วก็ตาม

เพียงจงพิจารณาดูว่านักประวัติศาสตร์และนักเทววิทยาเซเวนธ์เดย์แอดเวนติสต์สมัยใหม่ปฏิบัติต่อเรื่องของวิลเลียม มิลเลอร์อย่างไร ราวกับว่าพวกเขาได้ขุดกระดูกของเขาขึ้นมาแล้วโยนทิ้งลงในแม่น้ำมิสซิสซิปปี.

“วิลเลียม มิลเลอร์กำลังรบกวนอาณาจักรของซาตาน

และศัตรูตัวเอกนั้นไม่เพียงแต่แสวงหาจะหักล้างผลของข่าวสารนั้นเท่านั้น

หากยังมุ่งจะทำลายตัวผู้ประกาศสารนั้นเองด้วย

เมื่อบิดามิลเลอร์ได้นำความจริงแห่งพระคัมภีร์มาประยุกต์ใช้อย่างเป็นรูปธรรมต่อจิตใจของผู้ฟังทั้งหลาย

ความเดือดดาลของคริสเตียนในนามก็ได้ลุกโชนขึ้นต่อท่าน

ดังเช่นที่ความโกรธของพวกยิวได้ถูกปลุกขึ้นต่อพระคริสต์และอัครทูตทั้งหลายของพระองค์ สมาชิกคริสตจักรได้ยงชนขึ้นที่เลวทรามกว่า และในหลายโอกาส ศัตรูทั้งหลายได้วางแผนจะเอาชีวิตท่านเมื่อท่านกำลังออกจากสถานที่ประชุม แต่ทูตสวรรค์บริสุทธิได้อยู่ท่ามกลางฝูงชนนั้น และหนึ่งในทูตสวรรค์เหล่านี้ในรูปลักษณะของชายคนหนึ่ง ได้จับแขนของผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้านี้ และนำท่านออกไปจากฝูงชนที่โกรธเกรี้ยวอย่างปลอดภัย งานของท่านยังไม่แล้วเสร็จ และซาตานกับสมุนของมันก็ต้องผิดหวังในจุดประสงค์ของตน” Spirit of Prophecy, volume 4, 219.

จงพิจารณาว่าแอ็ดเวนติสต์สองกลุ่มเดิมนั้น (คือนักเทววิทยาและนักประวัติศาสตร์) ได้ลดทอนและปกปิดความถูกต้องชอบธรรมของกฎเกณฑ์ของมิลเลอร์อย่างไร ซึ่งซิสเตอร์ไวท์ได้บอกให้เราทราบว่าจะถูกใช้โดยทุกคนที่ประกาศข่าวสารของทูตสวรรค์สามองค์อย่างแท้จริง

“บรรดาผู้ที่กำลังมีส่วนร่วมในการประกาศข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สาม กำลังค้นคว้าพระคัมภีร์ตามแนวทางเดียวกันกับที่คุณพ่อมิลเลอร์ได้ยึดถือ ในหนังสือเล่มเล็กชื่อ Views of the Prophecies and Prophetic Chronology คุณพ่อมิลเลอร์ได้ให้กฎเกณฑ์สำหรับการศึกษาพระคัมภีร์และการตีความไว้ดังต่อไปนี้ ซึ่งเรียบง่าย แต่เปี่ยมด้วยความเข้าใจและมีความสำคัญอย่างยิ่ง:—”

“[อ้างกฎข้อหนึ่งถึงข้อห้า]”

“ข้างต้นนี้เป็นส่วนหนึ่งของกฎเกณฑ์เหล่านี้ และในการศึกษาพระคัมภีร์ของเรา เราทุกคนย่อมจะกระทำได้ดีหากใส่ใจต่อหลักการที่ได้วางไว้” Review and Herald, November 25, 1884.

หากปราศจากการทบทวนสายธารทั้งสามของแนวประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ซึ่งเกี่ยวข้องกับการพัฒนาและการสถาปนาพระวาระของพระเจ้า

ก็เป็นไปไม่ได้ที่จะมองเห็นความสำคัญของคำพยากรณ์ประการหนึ่งที่ยืนยันเชิดชูวิลเลียม มิลเลอร์ว่าเป็นผู้สื่อสารที่ได้ถูกเสด็จเป็นแบบไว้โดยเอลียาห์ในการประกาศสารของเขา และโดยโมเสสในพระสัญญาเรื่องการที่มิลเลอร์จะถูกปลุกให้เป็นขึ้นมาในการเป็นขึ้นจากตายของบรรดาผู้ชอบธรรม และโดยเอลียาห์ในความเต็มใจของเขาที่จะละทิ้งไร่นาของตนและรับใช้ข่าวสารของเอลียาห์ ซิสเตอร์ไวท์ระบุว่าวิรบุษในพระคัมภีร์ทั้งสามท่านนี้เป็นแบบอย่างล่วงหน้าถึงวิลเลียม มิลเลอร์ ผู้ซึ่งบัดนี้ถูกนักเทววิทยาและนักประวัติศาสตร์แอ็ดเวนติสต์สมัยใหม่ปฏิบัติเสมือนว่าเขาเป็นเพียง “เด็กบ้านไร่ผู้นำสาร” คนหนึ่งจากศตวรรษที่สิบแปดเท่านั้น

วิลเลียม ทินเดลเป็นหนึ่งในบรรดาผู้ปฏิรูปมากมายที่ถูกทรงยกขึ้นในแนวประวัติศาสตร์แห่งคำพยากรณ์นี้ หากข้าพเจ้าอาจกล่าวเช่นนั้นได้ ‘ถ้อยแถลงพันธกิจ’

ของเขาที่มีต่อบรรดาทูตของพระสันตะปาปาซึ่งเขาได้ติดต่อเกี่ยวข้องด้วยนั้นคือ “ข้าพเจ้าจะทำให้เด็กชายผู้ซบคั่นไถรู้จักพระคัมภีร์ยิ่งกว่าที่พวกท่านรู้” วิลเลียม มิลเลอร์คือเด็กชายชาวไร่ผู้ซบคั่นไถ และได้ทำให้คำพยากรณ์ของทินเดลสำเร็จเป็นจริง.

บทนำนี้ได้ถูกทำให้ง่ายลงอย่างมากในด้านของประวัติศาสตร์ทั้งปวงที่อาจนำมาใช้สนับสนุนสิ่งที่เราได้นำเสนอ จนถึงบัดนี้ บัดนี้เราจะพิจารณาลักษณะสำคัญบางประการของอัลฟาและโอเมกา เพื่อจะนำกลับไปสู่การพิจารณามิลเลอร์ในฐานะหมุดหมายและผู้สื่อสาร

พระธรรมดาเนียลเป็นจุดเริ่มต้นของหนังสือหนึ่งซึ่งประกอบด้วยหนังสือสองเล่ม ส่วนปลายของหนังสือนั้นคือพระธรรมวิวรณ์ แม้ว่าทั้งสองจะเป็นหนังสือที่แยกจากกันโดยเฉพาะ

แต่เมื่อรวมกันแล้ว ทั้งสองก็เป็นหนังสือเล่มเดียวกัน

หลายปีก่อน

ข้าพเจ้าเคยมีปฏิสัมพันธ์ต่อหน้าสาธารณชนกับนักเทววิทยาเซเวนธ์เดย์แอ็ดเวนตีส์ผู้มีชื่อเสียงคนหนึ่ง ซึ่งปฏิบัติงานอยู่ที่สถาบันวิจัยพระคัมภีร์ของสมัชชาใหญ่แห่งคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ็ดเวนตีส์ นักเทววิทยาผู้นั้นพยายามแก้ไขความเข้าใจของข้าพเจ้าเกี่ยวกับหกข้อสุดท้ายของดาเนียลบทที่สิบเอ็ด ตลอดจนความเข้าใจของข้าพเจ้าเกี่ยวกับ “เครื่องเผาบูชาประจำวัน” ในพระธรรมดาเนียล ในการปฏิสัมพันธ์ของเราซึ่งดำเนินอยู่เป็นระยะเวลาหนึ่ง เพราะประกอบด้วยการที่เขาจัดทำบทความหนึ่งขึ้นมา ซึ่งข้าพเจ้าก็ได้ตอบโต้ แล้วเขาก็ตอบกลับอีก และแน่นอนว่าข้าพเจ้าก็ได้เสนอความเห็นของตนกลับไปอีก และต่อเนืองเช่นนั้น ในการปฏิสัมพันธ์ครั้งนั้น เขาได้แจ้งแก่ข้าพเจ้าว่า ในคณะกรรมการที่เขาปฏิบัติงานอยู่ ณ สมัชชาใหญ่นั้น เขาได้รับการยอมรับว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านพระธรรมดาเนียล และเพื่อนร่วมงานคนหนึ่งของเขาได้รับการยอมรับว่าเป็นผู้เชี่ยวชาญประจำด้านพระธรรมวิวรณ์ ในการปฏิสัมพันธ์ของเรา เขาไม่ต้องการกล่าวถึงประเด็นต่าง ๆ ในพระธรรมวิวรณ์ แต่ต้องการส่งประเด็นเหล่านั้น ไปให้เพื่อนร่วมงานของเขา เขาต้องการจำกัดการอภิปรายให้อยู่ในพระธรรมดาเนียลเท่านั้น

ซิสเตอร์ไวท์กล่าวไว้อย่างชัดเจนว่า ดาเนียลและวิวรณ์เป็นหนังสือเล่มเดียวกัน ในระดับนั้น ทั้งสองเป็นภาพแทนของพระคัมภีร์ ซึ่งเป็นหนังสือเล่มเดียวที่ประกอบขึ้นด้วยหนังสือสองภาค คือ ภาคเดิมและภาคใหม่ ซิสเตอร์ไวท์ยังกล่าวถึงคริสตจักรยิวด้วยว่า คริสตจักรนั้นถือว่าหนังสือภาคเดิมเท่านั้นเป็นหนังสือเล่มเดียว และเธอยังกล่าวถึงผู้ที่ทะเลาะหนังสือภาคเดิม เพราะพวกเขาเข้าใจ หรือยินยอมที่จะเข้าใจ เพียงหนังสือภาคใหม่เท่านั้น คำพยานอันทรง دلใจของเธอคือ หากท่านยอมรับแต่ภาคใหม่ ท่านก็ปฏิเสธภาคเดิม และในทางกลับกัน ดังนั้น เมื่อนักเทววิทยาอ้างว่าตนเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านดาเนียล แต่ไม่ใช่ด้านวิวรณ์ นั่นก็คือการทำซ้ำแนวคิดแบบยิวที่ยอมรับเพียงพระคัมภีร์เดิมเท่านั้น และเราทราบดีว่าทัศนคติอันคับแคบนั้นได้นำชาวยิวไปสู่ที่ใด การยืนอยู่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งของประเด็นนี้ ไม่ว่าจะยอมรับภาคเดิมแต่ไม่ยอมรับภาคใหม่ หรือยอมรับภาคใหม่แต่ไม่ยอมรับภาคเดิม ก็คือการปฏิเสธคำพยานทั้งหมด

“พระผู้ช่วยให้รอดได้ตรัสถามสาวกของพระองค์ว่าเขาเข้าใจสิ่งเหล่านี้หรือไม่ เขาทั้งหลายทูลตอบว่า ‘เข้าใจแล้ว พระเจ้าข้า’ แล้วพระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า ‘เหตุฉะนั้น ธรรมาจารย์ทุกคนซึ่งได้รับการสั่งสอนในเรื่องแผ่นดินสวรรค์ ก็เปรียบเหมือนเจ้าของเรือนผู้หนึ่ง ซึ่งนำของใหม่และของเก่าออกมาจากคลังของตน’ ในอุปมานี้ พระเยซูทรงวางไว้ต่อหน้าสาวกของพระองค์ ถึงความรับผิดชอบของบรรดาผู้ซึ่งงานของเขาคือการมอบความสว่างที่ตนได้รับจากพระองค์แก่โลก พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมเป็นพระคัมภีร์ทั้งหมดที่มีอยู่ในเวลานั้น แต่หาได้ถูกเขียนไว้เพียงสำหรับคนในสมัยโบราณไม่ หากสำหรับทุกยุคทุกสมัยและสำหรับชนทุกชาติ พระเยซูทรงประสงค์ให้บรรดาผู้สอนคำสอนของพระองค์ค้นคว้าพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมอย่างขยันหมั่นเพียร เพื่อแสวงหาความสว่างซึ่งยืนยันพระอัครลักษณะของพระองค์ว่าเป็นพระเมสสิยาห์ผู้ซึ่งคำพยากรณ์ได้บอกล่วงหน้าไว้ และซึ่งเผยให้เห็นลักษณะแห่งพันธกิจของพระองค์ต่อโลก พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมและภาคพันธสัญญาใหม่นั้นแยกออกจากกันไม่ได้ เพราะทั้งสองล้วนเป็นคำสั่งสอนของพระคริสต์ หลักคำสอนของพวกยิวซึ่งยอมรับแต่พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมนั้นไม่เป็นไปเพื่อความรอด เพราะเขาปฏิเสธพระผู้ช่วยให้รอด ผู้ซึ่งชีวิตและพันธกิจของพระองค์เป็นความสำเร็จครบถ้วนของธรรมบัญญัติและคำพยากรณ์ทั้งหลาย และหลักคำสอนของผู้ที่ละทิ้งพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมก็ไม่เป็นไปเพื่อความรอดเช่นกัน

เพราะเป็นการปฏิเสธสิ่งซึ่งเป็นพยานโดยตรงถึงพระคริสต์ พวกเขาสงสัยเริ่มต้นด้วยการลดทอนคุณค่าของพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม และเพียงอีกก้าวเดียวก็ไปถึงการปฏิเสธความน่าเชื่อถือของพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ และดังนั้น ทั้งสองภาคจึงถูกปฏิเสธไปพร้อมกัน”

“พวกยิวมีอิทธิพลต่อโลกคริสเตียนเพียงเล็กน้อยในการแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของพระบัญญัติทั้งหลาย รวมถึงบทบัญญัติอันผูกมัดเรื่องวันสะบาโต เพราะในการนำชุมทรัพย์เก่าแห่งความจริงออกมานั้น พวกเขากลับละทิ้งชุมทรัพย์ใหม่ในการทรงสอนส่วนพระองค์ของพระเยซู ในทางตรงกันข้าม เหตุผลที่หนักแน่นที่สุดซึ่งคริสเตียนไม่สามารถมีอิทธิพลต่อพวกยิวให้ยอมรับคำสอนของพระคริสต์ในฐานะพระดาร์สแห่งพระปรีชาญาณจากพระเจ้า ก็เพราะว่า ในการนำชุมทรัพย์แห่งพระวาระของพระองค์ออกมานั้น พวกเขากลับดูหมิ่นความมั่งคั่งแห่งพันธสัญญาเดิม ซึ่งเป็นคำสอนในระยะแรกของพระบุตรของพระเจ้า โดยทางโมเสส พวกเขาปฏิเสธธรรมบัญญัติที่ทรงประกาศจากภูเขาซีนาย และวันสะบาโตแห่งพระบัญญัติข้อที่สี่ ซึ่งทรงสถาปนาไว้ในสวนเอเดน แต่ผู้ปฏิบัติศาสนกิจแห่งชาวประเสริฐ ผู้ซึ่งดำเนินตามคำสอนของพระคริสต์ จะได้รับความรู้โดยอ้อมแห่งพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ เพื่อเขาจะได้นำเสนอสิ่งเหล่านั้นแก่ประชาชนในความสว่างอันแท้จริงของมัน ว่าเป็นองค์รวมอันไม่อาจแยกจากกันได้—สิ่งหนึ่งอาศัยและให้ความกระจ่างแก่อีกสิ่งหนึ่ง ดังนั้น ดั่งที่พระเยซูทรงสั่งสอนเหล่าสาวกของพระองค์ พวกเขาจะนำสิ่งต่าง ๆ ‘ทั้งใหม่และเก่า’ ออกจากชุมทรัพย์ของตน” Spirit of Prophecy, volume 2, 255.

คำตักเตือนก่อนหน้านี้อังมีอีกประการหนึ่งที่ประยุกต์ใช้กับแอ็ดเวนติสต์แห่งเลาตีเซียได้ กล่าวคือ การอ้างว่าตนเชื่อพระคัมภีร์ทั้งหมด ทั้งพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ แต่กลับปฏิเสธพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์ ก็คือคุณเดียวกันกับการยอมรับเพียงคำพยานฝ่ายเดียว ต้องมีพยานสองคนจึงจะสถาปนาความจริงได้ ฉะนั้นจึงเป็นไปได้ที่จะสถาปนาความจริงด้วยพยานเพียงคนเดียว และหากผู้ใดพยายามกระทำเช่นนั้น เขาก็กำลังปฏิเสธพยานทั้งสองฝ่าย และกำลังตั้งความเชื่อของตนอยู่บนสิ่งที่เรียกว่า “ความจริงเพียงครึ่งเดียว”

บัดนี้ข้าพเจ้าจะขอกล่าวคำถามหนึ่งซ้ำอีกครั้ง ซึ่งอยู่ในบทความแรก ๆ ที่ได้เผยแพร่ออกมาตั้งแต่เดือนกรกฎาคม ค.ศ. 2023 คำถามนั้นคือ “มีความสว่างใหม่ใดได้ออกมาจากแอ็ดเวนติสต์ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1863 หรือไม่?” คำตอบนั้นเรียบง่ายเพียงว่า “ไม่มีเลย”

“พระธรรมดาเนียลและพระธรรมวิวรณ์เป็นหนึ่งในพระธรรมหนึ่งเป็นคำพยากรณ์ อีกพระธรรมหนึ่งเป็นการสำแดง พระธรรมหนึ่งเป็นหนังสือที่ถูกผนึกไว้ อีกพระธรรมหนึ่งเป็นหนังสือที่ถูกเปิดออก ยอห์นได้ยื่นความลับซึ่งฟ้าร้องทั้งหลายได้เปล่งออกมา แต่เขาได้รับพระบัญชาไม่ให้เขียนสิ่งเหล่านั้น” Seventh-day Adventist Bible Commentary, เล่ม 7, 971.

ฉะนั้น อัลฟาและโอเมกาจึงระบุว่า ดาเนียลเป็นเล่มแรก และวิวรณ์เป็นเล่มสุดท้าย ดาเนียลเป็นตัวแทนของจุดเริ่มต้น และวิวรณ์เป็นตัวแทนของจุดสิ้นสุดของลัทธิแอ็ดเวนติสต์.

“พระธรรมวิวรณ์เป็นหนังสือที่ถูกผนึกไว้ แต่ก็ยังเป็นหนังสือที่ถูกเปิดออกด้วยเช่นกัน หนังสือฉบับนี้บันทึกเหตุการณ์อันน่าอัศจรรย์ซึ่งจะเกิดขึ้นในวาระสุดท้ายแห่งประวัติศาสตร์ของโลกนี้ คำสอนทั้งหลายในหนังสือนี้มีความชัดเจนแน่นอน มิใช่เป็นเรื่องลึกลับและไม่อาจเข้าใจได้ ในหนังสือนี้ แนวคำพยากรณ์เดียวกันกับที่มีอยู่ในพระธรรมดาเนียลได้ถูกหยิบยกขึ้นมาอีก คำพยากรณ์บางประการพระเจ้าทรงตรัสซ้ำอีกครั้ง

เพื่อสำแดงว่าจำต้องให้ความสำคัญแก่คำพยากรณ์เหล่านั้น
องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ทรงตรัสสิ่งที่ไม่มีความสำคัญยิ่งเข้าไปมา” Manuscript Releases, volume 9, 8.

ในปฐมกาลของขบวนการแอ็ดเวนติสต์ ณ ข้อพระคัมภีร์ซึ่งเป็นเสาหลักสำคัญยิ่งของแอ็ดเวนติสต์
เป็นข้อพระคัมภีร์ที่ถูกเปิดผนึกในปี 1798; พระเยซูได้ทรงสำแดงพระองค์เองว่าเป็น “พัลโมนี”
ผู้ทรงนับอย่างอัศจรรย์. ณ วาระสุดท้ายของแอ็ดเวนติสต์ พระเยซูทรงสำแดงพระองค์เองว่าเป็น
“อัลฟาและโอเมกา” นักภาษาศาสตร์ผู้มหัศจรรย์—พระวาระของพระเจ้า. ด้วยเหตุนี้
จุดเริ่มต้นของแอ็ดเวนติสต์และข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งจึง “แขวนอยู่บนกาลเวลา.” ณ
วาระสุดท้ายของแอ็ดเวนติสต์ ข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สามจะถูกแขวนไว้บนพระวาระของพระองค์.

จุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของแอ็ดเวนติสต์เกิดขึ้นภายในประวัติศาสตร์ของอาณาจักรที่หกแห่งคำพยากรณ์ในพระ
คัมภีร์ ดังนั้นจึงเกิดขึ้นภายในจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดของสหรัฐอเมริกา

ประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ของสหรัฐอเมริกาคือประวัติศาสตร์ของเขาสองเขา

คือระบอบสาธารณรัฐนิยมและโปรเตสแตนต์นิยม เมื่อประวัติศาสตร์นั้นถึงบทวสาน

เขาทั้งสองจะเปลี่ยนจากลูกแกะเป็นพญามังกร สาธารณรัฐนิยมจะเปลี่ยนเป็นประชาธิปไตย

และโปรเตสแตนต์นิยมจะเปลี่ยนเป็นโปรเตสแตนต์ที่เสื่อมจากความเชื่อ

เมื่อถ้อยแห่งช่วงเวลาแห่งการทดลองของสหรัฐอเมริกาเริ่มเข้าใกล้จุดสิ้นสุด ดังที่กำลังเกิดขึ้นในขณะนี้

เขาทั้งสอง คือสาธารณรัฐนิยมที่เสื่อมและโปรเตสแตนต์นิยมที่เสื่อม จะสร้างรูปจำลองของสัตว์ร้ายขึ้น

จึงหลอมรวมคริสต์จักรและรัฐเข้าเป็นเขาเดียวที่พูดอย่างพญามังกร แต่พระเจ้าจะมีได้ทรงปราศจากพยาน

เพราะในกระบวนการที่จะนำสหรัฐอเมริกาไปสู่บทสรุปนั้น พระองค์จะทรงยกเขาแห่งโปรเตสแตนต์นิยมขึ้น

เพื่อคัดค้านทั้งรูปจำลองของสัตว์ร้ายในสหรัฐอเมริกา

และต่อจากนั้นคือรูปจำลองของสัตว์ร้ายที่เผชิญหน้ากับคนทั้งโลก การทรงยกเขาแห่งโปรเตสแตนต์นิยมขึ้น ณ

ตอนปลายของสหรัฐอเมริกาคือสำเร็จภายในโครงสร้างทางประวัติศาสตร์เดียวกันกับที่เขาแห่งโปรเตสแตนต์นิยม

ได้ถูกยกขึ้นในตอนต้นของสหรัฐอเมริกา ประชาชาติแห่งพันธสัญญาเดิมจะถูกทรงข้ามไป

และประชาชาติใหม่จะกลายเป็นประชาชาติแห่งพันธสัญญาใหม่ ไม่มีสิ่งใดใหม่ภายใต้ดวงอาทิตย์

เมื่อเราใช้คำพยากรณ์เกี่ยวกับเวลาตามที่เข้าใจและนำเสนอไว้ในประวัติศาสตร์ของขบวนการมิลเลอไรต์เพื่อป
ระเมินอัลฟาและโอเมกา เราพบว่าสิ่งทั้งสองเป็นหนึ่งและสิ่งเดียวกัน

คำพยากรณ์เกี่ยวกับเวลาทุกประการเริ่มต้นด้วยประวัติศาสตร์ช่วงหนึ่งเมื่อมีการประกาศคำพยากรณ์นั้น

และประวัติศาสตร์ช่วงนั้นย่อมเป็นแบบอย่างของประวัติศาสตร์เมื่อคำพยากรณ์นั้นสำเร็จลุล่วงเสมอ

ประวัติแห่งคำพยากรณ์สองพันสามร้อยปีเริ่มต้นขึ้นจากพระราชกฤษฎีกาฉบับที่สามในปี 457 ก่อนคริสตกาล

และสิ้นสุดลงที่ข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สามในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 ก่อนถึง

แต่ก่อนการมาถึงของพระราชกฤษฎีกาฉบับที่สาม

งานแห่งการก่อสร้างพระวิหารและกรุงเยรูซาเล็มก็ได้สำเร็จลุล่วงแล้ว ฉะนั้นใดก็นั้น

ในประวัติศาสตร์ที่นำไปสู่การมาถึงของทูตสวรรค์องค์ที่สาม

ความจริงพื้นฐานทั้งหลายของพระวิหารฝ่ายมิลเลอไรต์ก็ได้รับการสถาปนาขึ้นแล้ว

ในปี 1798 คำพยากรณ์สองพันห้าร้อยปีซึ่งเริ่มขึ้นในปี 723 ก่อนคริสตกาล

ด้วยการกระจัดกระจายของสิบเผ่าทางเหนือ ก็ได้สำเร็จครบถ้วน คำพยากรณ์นั้นได้ระบุช่วงเวลาสองช่วง

ช่วงละหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปี เป็นเครื่องหมายแห่งการเหยียบย่ำพระวิหารตามตัวอักษรและกรุงเยรูซาเล็มตาม

ตัวอักษรโดยโรมนอกศาสนาตามตัวอักษร ซึ่งต่อมาถูกตามด้วยหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปีแห่งการเหยียบย่ำนคร

ฝ่ายวิญญาณและพระวิหารฝ่ายวิญญาณโดยโรมันตะปาปา

คำพยากรณ์นี้เริ่มต้นด้วยการทำลายอาณาจักรฝ่ายเหนือและการกระจัดกระจายของพลเมืองแห่งอาณาจักรนั้น

กึ่งกลางของคำพยากรณ์นี้ในปี 538

เป็นจุดหมายถึงการสิ้นสุดของการเหยียบยาประชากรของพระเจ้าโดยโรมนอกศาสนา

ซึ่งเป็นอาณาจักรที่สี่แห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์

และก่อให้เกิดการกระจัดกระจายของคริสตจักรของพระเจ้าเข้าสู่ถิ่นทุรกันดารแห่งยุคมืด

การสิ้นสุดของคำพยากรณ์แห่งเวลานั้นในปี 1798

เป็นจุดหมายถึงการสิ้นสุดของอาณาจักรที่ห้าแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์

การกระจัดกระจายของสิบเผ่าทางเหนือ และของคริสตจักรคริสเตียนซึ่งหลบหนีเข้าสู่ถิ่นทุรกันดาร

เป็นภาพแทนของการรวบรวมบรรดาผู้ซึ่งถูกกำหนดไว้ให้กลายเป็นเขาแห่งโปรเตสแตนต์ หมุดหมายต่าง ๆ

มักถูกนำเสนอด้วยสิ่งที่ตรงกันข้าม และการกระจัดกระจายอาจเป็นภาพแทนของการรวบรวมได้

เช่นเดียวกับที่เอลิยาห์เป็นภาพแทนของยอห์นผู้ให้บัพติศมา ในการเผชิญหน้าฝ่ายพยากรณ์เดียวกันนั้น

เอลิยาห์มิได้ตาย แต่ยอห์นผู้ให้บัพติศมาตาย

ในปี 677 ก่อนคริสตกาล เผ่ายูดาห์ทางใต้ (ซึ่งในพระคัมภีร์ยังถูกระบุว่าเป็นแผ่นดินอันรุ่งโรจน์)

ถูกกระจายไปเป็นเวลาสองพันห้าร้อยยี่สิบปี สิ้นสุดลงในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844

คำพยากรณ์นั้นกำลังชี้ถึงการถูกเหยียบยาของประชากรของพระเจ้า ซึ่งดาเนียลระบุว่าเป็น "กองทัพ"

ในดาเนียล 8:13, 14.

แล้วข้าพเจ้าได้ยินผู้บริสุทธิ์องค์หนึ่งกำลังพูดอยู่

และผู้บริสุทธิ์อีกองค์หนึ่งกล่าวแก่ผู้บริสุทธิ์องค์นั้นผู้ซึ่งกำลังพูดว่า นิमितเรื่องเครื่องบูชาประจำวัน

และการล่วงละเมิดอันก่อให้เกิดความรกร้างว่างเปล่า

ซึ่งมอบทั้งสถานนมัสการและกองทัพให้ถูกเหยียบยาลงนั้น จะยาวนานถึงเมื่อใด?

และท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า ถึงสองพันสามร้อยวันแล้ว สถานนมัสการนั้นจึงได้รับการชำระให้บริสุทธิ์

ดาเนียล 8:13, 14

คำพยากรณ์สองพันสามร้อยปีซึ่งสิ้นสุดลงในเวลาเดียวกันกับคำพยากรณ์สองพันห้าร้อยยี่สิบปีที่เริ่มต้นในปี

677 ก่อนคริสตกาลนั้น ได้ชี้ให้เห็นถึงการเหยียบยาสถานนมัสการดังที่ระบุไว้ใน ดาเนียล 8:13, 14

คำพยากรณ์เรื่องการกระจัดกระจายของยูดาห์ในปี 677 ก่อนคริสตกาลนั้น

มีการโจมตีสามครั้งโดยเนบูคัดเนสซาร์เกิดขึ้นล่วงหน้าก่อน

และคำพยากรณ์นั้นสิ้นสุดลงเมื่อสารแห่งหูดองค์ที่สามมาถึงในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844

คำพยากรณ์สองบทที่มีระยะเวลาบทยี่สิบห้าปีซึ่งสิ้นสุดตามลำดับในปี 1798 และ 1844 นั้น

ระบุถึงระยะเวลาสี่สิบหกปีแห่งการก่อสร้างรากฐานพระวิหารของพวกมิลเลอไรต์

โมเสสใช้เวลาสี่สิบหกวันในการรับคำสั่งเกี่ยวกับการสร้างพระวิหาร

การบูรณะพระวิหารของเฮโรดในสมัยของพระคริสต์ใช้เวลาสี่สิบหกปี

ซึ่งสิ้นสุดลงในปีแห่งพิธีบัพติศมาของพระคริสต์ หลังจากพิธีบัพติศมานั้น

พระองค์เสด็จไปยังถิ่นทุรกันดารเป็นเวลาสี่สิบวัน และเมื่อพระองค์เสด็จกลับมา

พระองค์ทรงชำระพระวิหารเป็นครั้งแรก

และพวกยิวผู้ชอบโต้เถียงก็ต้องการรู้ว่าพระองค์ทรงกระทำสิ่งนั้นโดยอาศัยสิทธิอำนาจใด

เทศกาลปีศาจของพวกยิวใกล้เข้ามาแล้ว และพระเยซูเสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และทรงพบคนที่ขายวัว

แกะ และนกพิราบอยู่ในพระวิหาร ทั้งพวกคนแลกเงินก็นั่งอยู่ด้วย

และเมื่อพระองค์ทรงทำแสร้งจากเชือกเส้นเล็ก ๆ แล้ว ก็ทรงขับไล่พวกเขาทั้งหมดออกจากพระวิหาร

ทั้งฝูงแกะและฝูงวัวด้วย และทรงเหวี่ยงเงินของพวกคนแลกเงินให้กระจัดกระจาย และว่าโต๊ะของเขาเสีย

และตรัสแก่พวกที่ขายนกพิราบว่า "จงเอาสิ่งเหล่านี้ออกไปจากที่นี่

อย่าทำพระนิเวศแห่งพระบิดาของเราให้เป็นบ้านค้า"

และเหล่าสาวกของพระองค์ก็ระลึกได้ว่ามีคำเขียนไว้ว่า
“ความรื้อร่นเพื่อพระนิเวศของพระองค์ได้เผาผลาญข้าพระองค์” ฝ่ายพวกยิวจึงทูลตอบพระองค์ว่า
“พระองค์ทรงสำแดงหมายสำคัญอะไรแก่พวกเรา เพราะพระองค์ทรงกระทำการเหล่านี้”
พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “จงทำลายพระวิหารนี้เสีย แล้วในสามวันเราจะยกมันขึ้น” พวกยิวจึงกล่าวว่า
“พระวิหารนี้ก่อสร้างมาสี่สิบหกปีแล้ว และพระองค์จะทรงยกมันขึ้นในสามวันหรือ”
แต่พระองค์ตรัสถึงพระวิหารแห่งพระกายของพระองค์ ฉะนั้น เมื่อพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว
เหล่าสาวกของพระองค์จึงระลึกได้ว่าพระองค์ได้ตรัสเช่นนั้นแก่เขา และเขาทั้งหลายก็เชื่อพระคำมิ่ง
และถ้อยคำซึ่งพระเยซูได้ตรัสไว้ นั้น ยอห์น 2:13-22

พระวิหารแห่งขบวนการมิลเลอร์ไรต์ถูกสถาปนาขึ้นตลอดระยะเวลาสี่สิบหกปี นับจากปี 1798 ณ
บทสรุปของคำพยากรณ์หนึ่งพันสองร้อยหกสิบปีแรก และสิ้นสุดลงอีกสี่สิบหกปีต่อมา ณ
ความสำเร็จครบถ้วนของคำพยากรณ์หนึ่งพันสองร้อยหกสิบปีที่สองในปี 1844
สี่สิบหกปีนั้นเริ่มต้นด้วยการมาถึงของทูตสวรรค์องค์แรก และสิ้นสุดด้วยการมาถึงของทูตสวรรค์องค์ที่สาม
เพราะพระคริสต์ตรัสว่าพระวิหารของพระองค์จะถูกยกขึ้นในสามวัน หากท่านไม่เต็มใจจะเห็นข้อเท็จจริงเหล่านี้
ก็เป็นเพราะปัญหาหลักสองประการ นอกเหนือจากปัญหาที่อาจมีอยู่ในใจที่ไม่เต็มใจและยังมีได้กลับใจใหม่
ประการแรกคือท่านไม่เต็มใจที่จะเข้าหาพระวจนะฝ่ายพยากรณ์จากมุมมองที่ว่าประวัติศาสตร์ชำระ
ท่านมิใช่แก้ความแบบประวัติศาสตร์นิยม
อีกปัญหาหนึ่งคือความไม่สามารถในการประยุกต์ใช้ถ้อยคำเชิงสัญลักษณ์ซึ่งพระวจนะของพระเจ้าได้บันทึกไว้
โดยอาศัยพระวจนะของพระเจ้าเอง จุดเริ่มต้นของคำพยากรณ์ทั้งหมดเหล่านี้ซึ่งบังถึงจุดจบ
และซึ่งอยู่เสมอมากกว่าประวัติศาสตร์ที่ชำระเพียงเท่านั้น

พระคำมิ่งกล่าวว่าเราเป็นพระวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์
และพระวิหารแห่งกายนี้ประกอบขึ้นด้วยโครโมโซมสี่สิบหกแห่ง
นักวิทยาศาสตร์ผู้ศึกษาวิจัยโครโมโซมทั้งสี่สิบหกแห่งนั้นบอกเราว่า
โครโมโซมเพศชายยีสี่สามแห่งและโครโมโซมเพศหญิงยีสี่สามแห่งถูกพันรอบ โพรตีนที่มีรูปร่างเป็นกางเขน

ในดาเนียลบทที่สิบสอง มีคำพยากรณ์เรื่องเวลาที่เชื่อมโยงกันอยู่สามประการ
ประการแรกกล่าวถึงการกระจายแห่งกำลังของชนชาติบริสุทธิ์ ซึ่งเป็นภาพแทนของ “เจ็ดกาลเวลา”
ในเลวีนิติบทที่ยีสี่สิบหก
การกระจายแห่งกำลังของชนชาติบริสุทธิ์ซึ่งสำเร็จแก่พวกเขานั้นมีระยะเวลาสองพันห้าร้อยยี่สิบปี
แต่ในดาเนียลบทที่สิบสองกล่าวถึงเพียงครึ่งหลังของช่วงเวลานั้นเท่านั้น
และนำเสนอดาเนียลว่าไม่เข้าใจความหมายของคำประกาศนั้น

และข้าพเจ้าได้ยินชายผู้สวมใส่ผ้าป่าน ซึ่งอยู่เหนือหน้าต่างแม่น้ำนั้น
เมื่อเขายกมือขวาและมือซ้ายขึ้นสู่ฟ้าสวรรค์ และปฏิญาณโดยพระองค์ผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิตย์ว่า
จะเป็นอยู่ชั่วระยะเวลาหนึ่ง สองระยะเวลา และครึ่งระยะเวลา;
และเมื่อเขาได้กระทำให้กำลังของชนชาติบริสุทธิ์กระจายสำเร็จแล้ว สิ่งทั้งปวงเหล่านี้ก็จะสำเร็จสิ้น
และข้าพเจ้าได้ยิน แต่ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ; แล้วข้าพเจ้าจึงกล่าวว่า โอ องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า
สิ่งทั้งปวงเหล่านี้จะมีจุดจบอย่างไร? Daniel 12:7, 8.

ดาเนียลบทที่สิบสองกำลังแสดงให้เห็นข่าวสารที่ถูกเปิดเผยในวาระแห่งอวสาน ซึ่งก็คือปี 1798 ในตอนนี้
ดาเนียลเป็นตัวแทนของวิลเลียม มิลเลอร์ ซึ่งเป็นสัญลักษณ์หลักของบรรดาผู้มีปัญญาในประวัติศาสตร์นั้น
มิลเลอร์ถูกนำให้เห็นคำพยากรณ์สองพันห้าร้อยยี่สิบปีแห่งเลวีนิติบทที่ยีสี่สิบหกก่อน และในข้อเจ็ดและข้อแปด
เขาเป็นตัวแทนของบรรดาผู้มีปัญญาซึ่งจำต้องประสานความจริงที่ว่า การกระจายตลอดสองพันห้าร้อยยี่
สิบปีนั้น ถูกระบุอย่างแน่นอนที่สุดว่าเป็นการกระจายประชากรของพระองค์โดยพระเจ้าเอง

และถ้าทั้งหมดนี้แล้วยังไม่ยอมฟังเรา เราจะลงโทษเจ้าหนักยิ่งขึ้นอีกเจ็ดเท่าเพราะบาปของเจ้า และเราจะหักทำลายความเย่อหยิ่งแห่งกำลังของเจ้า และเราจะทำให้ฟ้าสวรรค์เหนือเจ้าเป็นดงเหล็ก และแผ่นดินของเจ้าเป็นดงทองสัมฤทธิ์ เลวีนิติ 26:18, 19

“ความโอหัง” ของอิสราเอลโบราณคือเมื่อพวกเขาได้รับอนุญาตให้ปฏิเสธพระเจ้าในฐานะกษัตริย์ของตน และเลือกกษัตริย์ที่เป็นมนุษย์ ความโอหังของพวกเขา ซึ่งนำมาก่อนความพินาศ (สุภาพิต 16:18) คือความปรารถนาที่จะเป็นเหมือนบรรดาอาณาจักรที่บุขารูปเคารพรอบข้างพวกเขา การนำอาณาจักรเหนือออกไปก่อน และจากนั้นอาณาจักรใต้ คือการกระจัดกระจายแห่งอำนาจ (กษัตริย์) ในปี 723 BC และ 677 BC ตามลำดับ

มิลเลอร์เป็นตัวแทนของบรรดาผู้มีปัญญาซึ่งเข้าใจถึงการเพิ่มพูนแห่งความรู้ที่ถูกเปิดเผยไว้ในข้อก่อนหน้าของดาเนียลบทที่สิบสอง และในข้อเจ็ดและข้อแปด เขาถูกพรรณนาว่าไม่เข้าใจความเชื่อมโยงระหว่างหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปีกับสองพันห้าร้อยยี่สิบปีแห่งการกระจัดกระจายของประชากรของพระเจ้า ดาเนียลเป็นตัวแทนของประชากรของพระเจ้าในตอนปลายของแอ็ดเวนติสม์ เช่นเดียวกับที่เป็นตัวแทนของมิลเลอร์ในตอนต้นของแอ็ดเวนติสม์ ในตอนปลายของแอ็ดเวนติสม์ ภาวะกลืนไม่เข้าคายไม่ออกอย่างเดียวกันก็ยังคงมีอยู่ เพราะเมื่อแอ็ดเวนติสม์ละทิ้งความเข้าใจของมิลเลอร์เกี่ยวกับ “เจ็ดกาลเวลา” พวกเขาจึงถูกบีบบังคับให้ระบุได้เพียงว่าหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปีคือยุคมืดเท่านั้น บรรดาผู้มีปัญญาในตอนปลายมีปัญหาคล้ายกันที่ต้องแก้ไข ดังที่ดาเนียลและมิลเลอร์เป็นภาพประกอบ เหตุใดจึงมีการใช้ถ้อยคำศัพท์จากเลวีนิติยี่สิบหกเพื่ออธิบายสามกาลเวลาครึ่งแทนที่จะเป็นเจ็ดกาลเวลา?

มิลเลอร์ไม่เคยคลี่คลายภาวะกลืนไม่เข้าคายไม่ออกนี้ได้อย่างสมบูรณ์ แต่ในปี 1856 “แสงแห่งคำพยากรณ์ใหม่” ประการสุดท้ายได้ถูกนำเสนอในบทความชุดหกตอนซึ่งไม่เคยเขียนจบ โดยระบุว่าเจ็ดกาลเวลานั้นเป็นภาพแทนของสามปีครึ่งที่โรมนอกรีตยัยอิสราเอลตามเนื้อหาของพระเจ้า ตามด้วยสามปีครึ่งที่โรมสันตะปาปายัยอิสราเอลฝ่ายวิญญาณ เจ็ดปีต่อมา แอ็ดเวนติสม์ได้ปฏิเสธแสงสว่างทั้งหมดของเรื่องเจ็ดกาลเวลาอย่างสิ้นเชิง เป็นการเตรียมภาวะกลืนไม่เข้าคายไม่ออกนี้ไว้สำหรับคนมีปัญญาในกาลอวสานในปี 1989 เมื่อตั้งที่ได้พรรณนาไว้ในดาเนียล บทที่สิบเอ็ด ข้อสี่สิบ บรรดาประเทศที่เป็นตัวแทนของอดีตสหภาพโซเวียตถูกกวาดล้างไปโดยสันตะปาปาและสหรัฐอเมริกา

ความสว่างประการแรกที่มอบแก่ Miller นั้นถูกปฏิเสธในปี 1863 และความสว่างประการสุดท้ายในเรื่องนี้ได้ถูกมอบโดย Hiram Edson ในบทความทั้งหกนั้น บทความเหล่านั้นถูกยุติลง และเจ็ดปี (วาระ) ต่อมา อำนาจของอิสราเอลสมัยใหม่ก็ถูกวางไว้ข้างกัน เพื่อเลียนแบบคริสตจักรที่บุขารูปเคารพ ซึ่งเมื่อไม่กี่ปีก่อนหน้านั้นได้ถูกระบุอย่างถูกต้องแล้วว่าเป็นธิดาทั้งหลายของบาบิโลน “เจ็ดวาระ” แห่งเลวีนิติ บทที่ยี่สิบหก ในฐานะหลักคำสอนเชิงพยากรณ์ ได้กลายเป็นศิลาสะดุด และความเย่อหยิ่งของอิสราเอลโบราณ ตามที่สำแดงผ่านความปรารถนาของพวกเขาที่จะให้ซาอูลปกครองเหนือพวกเขาในฐานะกษัตริย์ ก็ได้ถูกทำซ้ำอีกครั้ง พระเยซูทรงเป็นผู้แทนถึงตอนปลายโดยตอนต้น

พระธรรมดาเนียลยังระบุคำพยากรณ์หนึ่งพันสองร้อยเก้าสิบปี ควบคู่กับคำพยากรณ์หนึ่งพันสามร้อยสามสิบห้าปี ซึ่งทั้งสองเริ่มต้นเมื่อมีการนำ “เครื่องบูชาประจำวัน” ออกไปในปี 508 การนำ “เครื่องบูชาประจำวัน” ออกไปนั้นเป็นตัวแทนของการขจัดจัดการต่อต้านของโรมันนอกรีตต่อการผงาดขึ้นของอำนาจสันตะปาปาในปี 538 มีช่วงเวลาเปลี่ยนผ่านสามสิบปีก่อนที่อำนาจสันตะปาปาจะถูกสถาปนาขึ้นบนบัลลังก์ของแผ่นดินโลกในปี 538

แล้วหนึ่งพันสองร้อยหกสิบปีที่เหลือจึงสิ้นสุดลงในปี 1798 สามสิบปีแห่งการเปลี่ยนผ่านจากอาณาจักรหนึ่งไปสู่อีกอาณาจักรหนึ่งซึ่งให้เห็นถึงปีสุดท้ายแห่งการปกครองของสันตะปาปาที่นำไปสู่อาณาจักรที่หกแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ซึ่งถูกสถาปนาขึ้นบนบัลลังก์ของแผ่นดินโลกในปี 1798 การเริ่มต้นของคำพยากรณ์หนึ่งพันสองร้อยเก้าสิบปีซึ่งให้เห็นถึงการเปลี่ยนผ่านจากอาณาจักรหนึ่งแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ไปสู่อีกอาณาจักรหนึ่งแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ เช่นเดียวกับตอนสิ้นสุดของคำพยากรณ์นั้นด้วย

คำพยากรณ์หนึ่งพันสามร้อยสามสิบห้าปีซึ่งเริ่มต้นเมื่อมีการยกเลิก “เครื่องบูชาประจำวัน” ในปี 508 สิ้นสุดลงในปี 1843.

และตั้งแต่เวลาที่เครื่องบูชาประจำวันถูกยกเลิกไป

และสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งก่อให้เกิดความร้าวฉานถูกตั้งขึ้น จะมีอยู่หนึ่งพันสองร้อยเก้าสิบวัน ความสุขมีแก่ผู้ที่รอคอย และมาถึงหนึ่งพันสามร้อยสามสิบห้าวัน ดาเนียล 12:11, 12

คำพยากรณ์แห่งหนึ่งพันสามร้อยสามสิบห้าปีสิ้นสุดลงในปี ค.ศ. 1843 และดาเนียลกล่าวว่าผู้ที่ “รอคอย” เมื่อคำพยากรณ์นั้นจะสำเร็จจะได้รับพระพร ชิสเตอร์ไวท์กล่าวไว้ดังนี้

“นัยน์ตาที่ได้เห็นสิ่งทั้งหลายซึ่งได้ถูกเห็นในปี 1843 และ 1844 ก็เป็นสุข”

“ข่าวสารถูกประทานแล้ว และไม่ควรมีการล่าช้าใด ๆ ในการประกาศข่าวสารนั้นซ้ำอีก เพราะหมายสำคัญแห่งกาลเวลากำลังสำเร็จอยู่ งานปิดฉากจะต้องกระทำให้เสร็จ จะมีงานอันยิ่งใหญ่กระทำสำเร็จในเวลาอันสั้น

อีกไม่นานจะมีข่าวสารหนึ่งถูกประกาศตามการทรงกำหนดของพระเจ้า ซึ่งจะทวีขึ้นเป็นเสียงร้องอันดังยิ่ง แล้วดาเนียลจะยืนอยู่ในสวนของตน เพื่อให้คำพยากรณ์ของตน” Manuscript Releases, volume 21, 437.

ฉะนั้น จุดเริ่มต้นของคำพยากรณ์หนึ่งพันสามร้อยสามสิบห้าปีนั้นซึ่งให้เห็นถึงการเปลี่ยนผ่านจากศาสนานอกกรีตไปสู่ศาสนาระบบสันตะปาปา

และตั้งนั้นจึงซึ่งให้เห็นถึงการเปลี่ยนผ่านจากโปรเตสแตนต์นิยมไปสู่โปรเตสแตนต์นิยมแบบมิลเลอไรต์.

แอ็ดเวนติสต์เหล่านั้นที่ปฏิเสธความจริงพื้นฐานของแอ็ดเวนติสต์

ยอมปฏิเสธคำพยากรณ์เรื่องเวลาทั้งหมดที่พวกมิลเลอไรต์ได้นำเสนอ รวมทั้งสองพันสามร้อยปีแห่ง Daniel 8:14 ด้วย พวกเขาอาจปฏิเสธข้อเท็จจริงนี้อย่างแข็งขันก็ได้

แต่สามารถแสดงให้เห็นได้ตามหลักตรรกะว่าข้อเท็จจริงนี้เป็นความจริง อย่างไรก็ตาม ประเด็นของข้าพเจ้าในเวลานี้เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ดังนั้นข้าพเจ้าจะละเรื่องนั้นไว้ก่อนในตอนนี้ ขณะที่เราพยายามนำบทความนี้ไปสู่บทสรุป

การกระจัดกระจายของ “แผ่นดินอันรุ่งโรจน์” ของยูดาห์ในปี 677 ก่อนคริสตกาล

เป็นตัวแทนของการเหยียบย่ำ “กองทัพ” ในดาเนียล 8:13, 14

และซึ่งไปถึงการสถาปนาแผ่นดินอันรุ่งโรจน์ในยุคปัจจุบัน คือสหรัฐอเมริกา

ระยะเวลาสองพันสามร้อยปีในข้อพระคัมภีร์เดียวกันนั้นเริ่มต้นขึ้นในปี 457 ก่อนคริสตกาล

และเป็นตัวแทนของการเหยียบย่ำ “สถานนมัสการ”

แล้วข้าพเจ้าได้ยินผู้บริสุทธิ์องค์หนึ่งกำลังพูดอยู่

และผู้บริสุทธิ์อีกองค์หนึ่งกล่าวแก่ผู้บริสุทธิ์องค์นั้นผู้ซึ่งกำลังพูดอยู่ว่า นิमितเรื่องเครื่องบูชาประจำวัน

และการละเมิดซึ่งกระทำให้เกิดความร้าวเปลา่ ซึ่งมอบทั้งสถานบริสุทธิ์และพลโยธาให้ถูกเหยียบย่ำลงนั้น

จะยืดยาวไปนานเท่าใด? และท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “ถึงสองพันสามร้อยวัน

แล้วสถานบริสุทธิ์นั้นจะได้รับการชำระ” ดาเนียล 8:13, 14

ปี 677 ก่อนคริสตกาลและปี 457 ก่อนคริสตกาลเป็นวันเวลาที่เชื่อมโยงกันด้วยความสัมพันธ์ระหว่างประชากรของพระเจ้าและสถานนมัสการของพระองค์
พระเจ้าทรงนำทั้งกองทัพและสถานนมัสการกลับมาพร้อมกันอีกครั้งในเวลาเดียวกัน เมื่อวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 ช่วงเวลาสองร้อยยี่สิบปีระหว่างปี 677 ก่อนคริสตกาลกับปี 457 ก่อนคริสตกาลเป็นสัญลักษณ์ของระยะเวลาหนึ่งซึ่งพระเจ้าทรงสถาปนาหมุดหมายที่เป็นตัวแทนของความสว่างที่เพิ่มขึ้น เมื่อวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 แสงสว่างของทูตสวรรค์องค์ที่สามมาถึง แสงสว่างแห่งสถานนมัสการเริ่มส่องประกายและมีกองทัพหนึ่งอยู่ที่นั่นเพื่อประกาศแสงสว่างนั้น

ในแนวคำพยากรณ์ที่ระบุสงครามสามประการซึ่งซาตานและพระคริสต์ได้ทรงเข้าร่วมอยู่นั้น พระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์ ค.ศ. 1611 ได้ถูกจัดพิมพ์ขึ้น และอีกสองร้อยยี่สิบปีต่อมา คือในปี ค.ศ. 1831 วิลเลียม มิลเลอร์ได้เผยแพร่ข่าวสารของเขาเป็นครั้งแรก:

“เป็นเวลานานแล้วที่วิลเลียม มิลเลอร์เชื่อมั่นว่าเขาควรประกาศข่าวสารของตนแก่คริสตจักรทั้งหลาย; แต่เขาก็ยังคงรอคอย โดยหวังว่าผู้มีอำนาจที่ได้รับการยอมรับบางคนจะประกาศข่าวดีเรื่องพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดผู้จะเสด็จมาในไม่ช้า ในการรอคอยเช่นนี้ เขาเพียงแต่พิสูจน์ความจริงของข่าวสารนั้น; พวกเขามีชีวิตอยู่ แต่แท้จริงกำลังจะตายอย่างรวดเร็ว ในปี 1831 มิลเลอร์ได้กล่าวปาฐกถาครั้งแรกของเขาเกี่ยวกับคำพยากรณ์ทั้งหลาย” Steven Haskell, *The Seer of Patmos*, 77.

พระเจ้าทรงพิทักษ์รักษาต้นฉบับดั้งเดิมอันศักดิ์สิทธิ์และถูกต้องที่ใช้ในการจัดทำพระคัมภีร์ จากนั้นพระองค์ได้ทรงจัดทำพระคัมภีร์ของพระองค์ขึ้นในปี 1611 ต่อมาพระองค์ได้ทรงยกผู้ส่งสารคนหนึ่งขึ้นมา ซึ่งจะใช้กฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่มีอยู่ ได้มาจาก และได้รับการสถาปนาไว้ภายในพระคัมภีร์ เพื่อก่อให้เกิดข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่ง ในปี 1831 ข่าวสารของมิลเลอร์ได้รับการทำให้เป็นแบบแผนที่เหมาะสม เช่นเดียวกับที่ข่าวสารในประวัติศาสตร์ของพระคริสต์ได้รับการทำให้เป็นแบบแผนโดยยอห์นผู้ให้บัพติศมา ดังที่ข่าวสารได้ถูกทำให้เป็นแบบแผนในทุกขบวนการแห่งการปฏิรูป ข่าวสารของมิลเลอร์ ซึ่งเป็นข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่ง อันประกาศการเปิดขึ้นของการพิพากษา ได้รับการคำนวณโดยตรงจากการประยุกต์ใช้ช่วงเวลาแห่งคำพยากรณ์สองร้อยยี่สิบปี ข่าวสารนั้นเป็นข่าวสารแห่งคำเตือน ณ เบื้องต้นของอาณาจักรที่หกแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์—สหรัฐอเมริกา

ในปี 1996 พันธกิจของ Future for America ได้เริ่มต้นขึ้น และข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สามซึ่งได้รับการเปิดผนึกแล้วในปี 1989 อันเป็นข่าวสารที่ชี้ถึงการหายเป็นปกติของบาดแผลถึงตายของสันตะปาปาและกฎหมายวันอาทิตย์ที่ใกล้จะมาถึง ได้รับการตีพิมพ์ในนิตยสารฉบับหนึ่งชื่อ *The Time of the End* ข่าวสารในช่วงปลายของขบวนการแอ็ดเวนติสม์ได้ถูกกำหนดให้เป็นแบบแผนอย่างเป็นทางการ เช่นเดียวกับที่ข่าวสารในช่วงเริ่มต้นได้ถูกกำหนดให้เป็นแบบแผนอย่างเป็นทางการไว้แล้ว ในตอนเริ่มต้น ข่าวสารนั้นตั้งอยู่บนเวลาและเป็นตัวแทนของการพัฒนาต่อไปของความจริงทั้งหลายที่บรรจุอยู่ในพระวจนะของพระเจ้า ในปี 1996 สองร้อยยี่สิบปีหลังจากการกำเนิดของสหรัฐอเมริกาในปี 1776 ข่าวสารในช่วงปลายของขบวนการแอ็ดเวนติสม์ได้ถูกกำหนดให้เป็นแบบแผนอย่างเป็นทางการ และเป็นตัวแทนของการพัฒนาต่อไปของข่าวสารแห่งทูตสวรรค์สามองค์

เมื่อเรากล่าวถึงประวัติศาสตร์ที่ดำเนินควบคู่กันของเขาริพับลิกันและเขาโปรเตสแตนต์ในประวัติศาสตร์ของอาณาจักรที่หกแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ จำเป็นต้องเข้าใจว่าเขาโปรเตสแตนต์นั้นคือผู้ใด และมีผู้ใช้ผู้ใด

จงศึกษาเพื่อสำแดงตนว่าเป็นที่ทรงรับรองของพระเจ้า เป็นคนงานที่ไม่ต้องอาย
แบ่งแยกพระวณะแห่งความจริงได้อย่างถูกต้อง แต่จงหลีกเลี่ยงถ้อยคำอธรรมและไร้สาระ
เพราะสิ่งเหล่านั้นจะทวีขึ้นไปสู่อธรรมมากยิ่งขึ้น 2 ทิโมธี 2:15, 16